

Education triad in the context of the Covid-19 pandemic. Challenges and strategies

Triada educației în contextul pandemiei de Covid-19. Provocări și strategii

POPESCU Gabriela Adriana, profesor
Colegiu Tehnic Mătăsari

POPESCU Gabriela Adriana, Teacher
Mătăsari Technical College
E-mail: chimiematasari@gmail.com
ORCID iD: 0000-0003-3614-7242
DOI: [10.46728/c.18-06-2021.p295-299](https://doi.org/10.46728/c.18-06-2021.p295-299)
CZU: 37.064.1

Rezumat: *Parteneriatul școală – familie - comunitate (SFC) este dat de relațiile de colaborare între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații (companii, biserica, biblioteci, servicii sociale) pentru a implementa programe și activități care să îi ajute pe elevi să reușească absolvirea cu succes a studiilor. Operaționalizarea mai clară a conceptelor de implicare și de participare a părinților permite diferențierea următoarelor aspecte:*

- două tipuri de implicare a părinților și anume spontană (pornește de jos în sus) versus planificată (de sus în jos); cea din urmă se referă la intervenții sau programe construite cu scopul de a rezolva problema insuficienței participării sau absenței părinților;

- implicarea acasă - spre exemplu, o discuție acasă despre activitățile de la școală și implicarea la școală – de exemplu, participarea părinților în activitățile școlii sau aspecte de organizare a activității școlare: comunicarea cu școala, relația școală - părinți.

Încrederea este vitală pentru colaborare și reprezintă un predictor pentru îmbunătățirea rezultatelor școlare.

Cuvinte cheie: *triadă educațională, covid, parteneriat*

Abstract: *The school-family-community partnership (SFC) is given by the collaborative relationships between school staff and families, community members, organizations (companies, church, libraries, social services) to implement programs and activities to help students succeed in graduation. successful studies. The clearer operationalization of the concepts of parental involvement and participation allows the differentiation of the following aspects:*

- two types of parental involvement, namely spontaneous (starts from the bottom up) versus planned (from the top down); the latter refers to interventions or programs built in order to solve the problem of insufficient participation or absence of parents; - involvement at home - for example, a discussion at home about school activities and involvement in school - for example, parents' participation in school activities or aspects of organizing school activities: communication with the school, school-parent relationship. Trust is vital for collaboration and is a predictor of improving school results.

Keywords: *educational triad, covid, partnership*

Introducere

Pandemia de COVID-19 a dus la închiderea școlilor în 20 de țări și la închiderea unităților preșcolare în 19 țări din Europa și Asia Centrală. Acest lucru a afectat un număr total de 49,8 milioane de copii, începând de la preșcolari până la liceeni, care au avut parte de un ultim semestru școlar foarte perturbat (în cazul în care acesta a existat totuși), care a culminat cu închiderea școlilor.

1. Context

Implicarea în dezvoltarea și educația copiilor are diferite efecte pozitive: note mai mari la limba maternă și matematică, abilități îmbunătățite de scriere și citire, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților, mai ales în condițiile pandemice pe care le traversăm, reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative. Pe de altă parte, există și dubii referitor la fezabilitatea unor astfel de parteneriate. Cercetătorii, mai ales sociologii care se ocupă cu definirea relațiilor de putere, sunt reticenți în a înțelege parteneriatul ca atare, considerându-l drept o iluzie. În aceste situații, cadrul teoretic este definit de următoarele aspecte:

- diferențierea participării părinților după diferite criterii: părinții cu venituri mici participă mai puțin la activități în școli decât cei cu venituri mai mari. Barierele pe care le întâmpină părinții cu venituri mici sugerează că școlile trebuie să dezvolte o nouă abordare pentru implicarea acestor părinți;
- împărțirea tradițională a rolurilor de părinte în funcție de gen.

1.1. Provocări. Pandemia a afectat profund educația și a agravat inechitățile sociale existente în regiune. Copiii din familii cu venituri reduse, copiii care locuiesc în zonele rurale cu infrastructură deficitară, copiii din cadrul minorităților etnice și lingvistice, copiii cu dizabilități, copiii migranți și refugiați, copiii aflați în conflict cu legea, copiii și tinerii care nu frecventează instituțiile educaționale, băieții și fetele care locuiesc în condiții dificile sau în cămine abuzive se confruntau deja cu bariere semnificative pentru participarea la educație și învățare și aveau parte de educație și de avantaje sociale mai reduse decât cei de aceeași vârstă.

Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază.

Provocarea care îi așteaptă pe profesori, directori de școli, responsabili din sistemul de educație și factori de decizie de la nivel local și național este semnificativă. Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic. De aceea, îmbunătățirea rezilienței sistemului educație, prin planificarea unei educații incluzive de calitate pentru cei mai marginalizați copii, ar trebui să fie o prioritate maximă pentru următoarele luni și ani și ar trebui să fie principiul de bază al reconstruirii unui învățământ mai bun și al unor școli mai bune.

1.2. Oportunități. Astfel, sistemele de învățământ trebuie să fie mai flexibile, complet dedicate tuturor copiilor, sisteme care educă printr-o varietate de modalități/metode și tehnologii și care sunt mai bine echipate pentru a face față unor posibile crize. Este necesar de a păstra și de a promova învățământul și educația incluzivă de calitate pentru toți copiii și tinerii, în special pentru cei mai marginalizați copii, pe parcursul și după fazele de izbucnire și de recuperare în urma pandemiei de COVID-19, iar directorii de școli și responsabilii din sistemul de învățământ din cadrul autorităților locale, inspectoratelor școlare județene și ministerelor educației trebuie să apeleze la un cadru general și un set de repere tematice pentru procesele de luare a deciziilor, de planificare și de elaborare a politicilor.

În acest fel este încurajată comunitatea educațională să adreseze inegalitățile majore în ceea ce privește accesul la furnizarea unei educații incluzive de calitate și diferențele semnificative de învățare între grupurile de copii în timpul pandemiei de COVID-19, dar și după aceasta.

1.3. Implicarea comunității. Se referă la colaborarea cu grupuri și lideri de la nivelul comunității, din societatea civilă, din guverne și lideri de opinie; și extinderea rolurilor colective sau ale grupurilor în adresarea aspectelor care afectează viețile acestora. Implicarea comunității oferă putere grupurilor și rețelelor sociale, dezvoltă diverse aspecte pe baza punctelor forte și a capacităților locale și îmbunătățește participarea, asumarea, adaptarea și comunicarea locală.

Realizarea procesului de educație este, de obicei, influențată de factori care funcționează pe patru niveluri:

1. Copilul și familia: gen, etnie, venit, sănătate, mobilitate;
2. Școala: resurse, practici de predare și învățare, etos, îngrijire și sprijin;
3. Comunitatea: relațiile școală-comunitate, implicarea autorităților locale, a societății civile;
4. La nivel național: politici, investiții, norme sociale și de gen.

Reconstruirea unei educații mai bune înseamnă abordarea factorilor de excluziune ca o prioritate și abordare la nivelul tuturor celor patru niveluri simultan. Reconstruirea unei educații mai bune nu înseamnă doar un plus pentru copiii cei mai marginalizați, înseamnă și asigurarea faptului că eforturile naționale și locale converg pentru a sprijini transformarea școlilor, cu accent pe două aspecte esențiale:

- Transformarea pedagogiei prin dezvoltarea unui curriculum și a unor practici instructive mai incluzive și mai flexibile, care să răspundă nevoilor individuale ale fiecărui copil;
- Transformarea etosului școlar, a structurilor și organizării școlare astfel încât incluziunea, îngrijirea, respectul și sprijinul holistic să constituie misiunea principală a școlilor.

2. Implicarea școlii

Predarea la distanță în situații de urgență (sau învățarea la distanță în situații de urgență) ilustrează situația în care cursurile sunt oferite prin învățare la distanță, ca răspuns la o criză, mai degrabă decât să fi fost planificate sau organizate în scopul educației la distanță. Recuperarea este utilizată în document pentru a indica revenirea la o stare normală. „Recuperarea procesului de învățare” presupune pași și intervenții pentru a adresa pierderile din procesul de învățare din cauza închiderii școlilor și a pandemiei. „Etapă de recuperare după COVID-19” se referă la reîntoarcerea la viața așa cum o știam noi sau la o viață strâns legată de cea pe care o aveam înainte de pandemie.

Ținând cont de acest obiectiv, actorii principali din sistemul de educație pot rămâne fideli misiunii și obiectivului lor pe termen lung de a permite tuturor copiilor să-și conștientizeze dreptul la educație și să-și atingă potențialul maxim. Este posibil ca factorii de decizie din domeniul educației să nu dețină controlul asupra deciziilor politice cu privire la măsurile naționale de sănătate și de protecție, dar se pot concentra pe ceea ce știu, pe ceea ce pot controla și pe ce au competență, adică să-i învețe pe elevi cum să se protejeze de virus, să se concentreze pe nivelul calității actului de predare-învățare, pe furnizarea serviciilor de educație incluzivă și atentă și pe bunăstarea forței de muncă din domeniul educației. Deși actorii din sistemul de educație nu au mijloacele sau mandatul de a aborda toate circumstanțele posibile pentru copiii și familiile lor, aceștia au puterea și datoria de a se asigura că fiecare copil este binevenit la școală și apreciat.

3. Parteneriatul pentru învățare

Trăim într-o societate în care ritmul rapid de desfășurare a evenimentelor determină o schimbare permanentă a realității. Iată de ce, fiind parte integrantă a acestui mecanism în continuă mișcare, de multe ori simțim nevoia să găsim o bază solidă la care să ne raportăm, pe care să ne regăsim liniștea și pe care să ne putem bucura de un moment de răgaz. În educație, această bază poate fi reprezentată de stabilirea unor relații solide între toți factorii implicați în educație: școala, familia și comunitatea, adică formarea unui parteneriat pentru învățare.

Parteneriatul pentru învățare are ca scop găsirea de modalități de a îmbunătăți și consolida relațiile școală-familie-comunitate. De aceea, este necesar să se organizeze sesiuni de instruire în care participanții aparținuturilor categoriilor vizate: profesori, părinți, membri ai comunității, elevi cu vârsta de peste 16 ani. În timpul acestor sesiuni de formare, cursanții vor învăța despre modalități și strategii eficiente de a consolida relațiile școală-familie-comunitate punandu-se accent pe managementul comunicării.

3.1. Importanța comunicării

Comunicarea eficientă este piatra de temelie a educației. Comunicarea eficientă este una dintre caracteristicile obligatorii pentru a deveni director de școală/profesor /educator eficient și de succes.

Profesorii au punctat faptul că părinții întâmpină multe bariere și au puține oportunități de implicare în viața școlii. Colectarea de informații și comunicarea între părinți și profesori în ceea ce privește preferințele individuale, eficacitatea și barierele în calea implicării sunt discutate ca premise importante pentru stabilirea unor parteneriate eficiente între familie și școală. Sophia Catsambis și Janet E. Garland punctează faptul că implicarea părinților scade dramatic atunci când elevii intră în clasele de gimnaziu și, cu atât mai mult, când aceștia intră la liceu. Aceste modificări nu înseamnă că părinții își pierd interesul pentru educația copiilor lor.

a. Rolul părinților

Există o serie de motive pentru care implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată. Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare. Implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun.

Se observă că implicarea părinților tinde să scadă în învățământul secundar. Factorii care determină lipsa de implicare a părinților sunt: lipsa rețelelor sociale pentru părinți, lipsa stabilității financiare, nivelul educațional scăzut al părinților, factori ce țin de școală, ore de întâlnire neconvenabile, transport, îngrijirea copiilor, cunoștințele părinților despre regulile și politicile școlii, lipsa de încredere a școlii în părinți și elevi, rasismul perceput de către părinți, experiențe negative ale părinților cu școala în copilărie.

Încrederea între indivizi sau între grupurile dintr-o organizație este semnificativă pentru stabilitatea pe termen lung a organizației și pentru starea de bine a membrilor săi. Se consideră că dezvoltarea armonioasă a unui copil nu este numai preocuparea părinților, ci și a societății în ansamblu, prevăzută în sistemele legislativ, financiar și de protecție socială. Instituționalizarea educațională a copiilor în țările nordice este clar reglementată, responsabil pentru educația copiilor fiind deopotrivă familia și statul. Granițele între școală și familie sunt tot mai neclare, iar școlile au fost nevoite să își redefinească obligațiile și să delege mai multe responsabilități familiei. Parteneriatul familie - școală este dorit și înțeles aproape de la sine în dezbaterile publice și în cercetare. În practică, însă nu sunt întotdeauna atât de clare responsabilitățile fiecărui actor.

b. Rolul directorilor

Un rol esențial în facilitarea parteneriatelor FSC îl au structurile manageriale și directorii școlilor. Este accentuată ideea importanței unei abordări coordonate, care include școala și familiile pentru succesul educației copiilor (Bernal et al. 2011). Ca și consilierii școlari, directorii sunt de asemenea „invitați” să își regândească rolul în ceea ce privește conducerea personalului școlii și modul de organizare a rolurilor și relațiilor. Un model popular de leadership este acela al școlii care învață, unde procesul decizional este activ împărtășit între personal, elevi și familii. Directorii trebuie să regândească granițele între școli prin dezvoltarea unor centre de servicii integrate la nivel de școală sau prin sprijinirea dezvoltării echipelor de coordonare a ofertelor de servicii la nivel comunitar pentru a oferi elevilor un acces mai mare la servicii complexe (Amatea și Clark, 2005).

c. Rolul comunității

Există o serie de studii, axate pe dacă și cum implicarea familiei influențează succesul elevilor în școală. Rezultatele sugerează că implicarea familiei contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și o mai mare responsabilitate a elevilor pentru munca legată de școală. Implicațiile acestor rezultate pentru școli țin de faptul că, dacă acestea doresc să dezvolte parteneriatul cu părinții și să îmbunătățească succesul elevilor, atunci trebuie să regândească rolul familiei și implicării comunitare. Școlile trebuie să planifice programe de parteneriat care să stabilească legătura dintre familie și școală în cadrul activităților care încurajează succesul elevilor. Deși cooperarea dintre familie și școală este parțial cerută prin lege, cooperarea dintre familie și școală este analizată din perspectiva contextului traumatic al transformărilor sociale dramatice generate de pandemia de Covid 19. Procesele de schimbare sunt reprezentate prin contradicții, confuzii, tensiuni, lipsa resurselor și lipsa angajamentului. Atunci când se schimbă identitățile grupurilor și când sfera socio-psihologică a funcționării de zi cu zi este schimbată dramatic, părinții și profesorii sunt provocați să caute noi soluții .

Concluzii

Părinții au un rol esențial în sprijinirea educației copiilor prin colaborarea cu școala și comunitatea. Serviciile de consiliere școlară pot sprijini crearea unor parteneriate eficiente școală – familie - comunitate. Cu toate acestea, cercetările evidențiază o serie de bariere culturale, psihologice și sociale, care pot limita sau bloca colaborarea dintre școală - familie - comunitate (SFC). Parteneriatul școală – familie – comunitate (SFC) este abordat ca o relație prin intermediul căreia personalul școlii implică familia și alți membri ai comunității în vederea susținerii copiilor pentru a avea succes școlar. Acesta presupune colaborarea între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații, spre exemplu: companii, biserică, biblioteci, servicii sociale, etc. pentru a implementa programe și activități în beneficiul elevilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Parteneriatul școală-familie-comunitate - Laboratorul Consiliere și management educațional ISE, 2014
2. ANTONOWICZ Laetitia. Crearea unor sisteme de educație reziliente în contextul pandemiei de COVID-19 -UNICEF
3. BĂRBULESCU A.-G. Strategii-de-consolidare-a-cooperarii-scoala-familie-comunitate. Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014